

har vi de vestindiske Millioner, der imidlertid er meget svære at faa fat i. Men regner jeg med disse vestindiske Millioner, som i Virkeligheden er en Guldskat, vil der være ca. 200 Mill. Kr. i Guld her i Landet i Øjeblikket, saaledes at vi næst efter United States er det mest guldrige Land i Verden, og det er for saa vidt godt. Vi har ikke saa mange Millioner i Guld som Sverige, der har ca. 300 Mill., men til Gengæld er Sverige saa meget større end Danmark.

Nationalbanken har efter min Mening gjort rigtigt i at se at drage Guld til sig og ikke følge Sveriges Guldpolitik. Men den burde have været mere konsekvent, draget endnu mere Guld til sig, medens Tiden var, end den har gjort. Sverige har ført en stik modsat Politik af vor, dels af teoretiske, men vel ogsaa af praktiske Grunde. Tyskland hævder, og har altid villet hævde, at der ikke blev Brug for Guld efter Krigen — det er naturligt for et Land, som ikke har Guld. Men bortset fra, hvad Teorien siger her — det skal jeg ikke komme ind paa — er der den rent praktiske Ting, at England og United States er guldproducerende Lande, og det er da naturligt, at de gør alt for at holde Guldet i Værdi. Og der er den anden Ting, at naar Tyskland skal til at betale, har det en Masse Papirer, som er mere eller mindre værdiløse, det vil sige, at Guld vil komme til Hæder og Værdighed igen. Derfor har Nationalbankens Politik: ikke at nægte at modtage Guld været rigtig. Sverige har som bekendt nægtet at modtage Guld uden Disagio. Det har oven i Købet nægtet at modtage vore prægede Mønter, og jeg vil gerne her sige, at jeg ikke finder, det var rigtigt af Nationalbanken at lade sig bluffe af Sveriges Politik den Gang med dets Trusel om at opsigte Møntunionen, thi det vil formentlig vise sig endnu i Aar, at Sverige vil komme til at trække Guld til sig i en højere Grad, end det før har gjort. Den svenske Guldskat er altsaa steget ligesom vor, men i et mindre Forhold. Mest er den steget i Aaret 1917—18, da den steg med 125 Millioner. Jeg nævner dette, fordi samtidig med, at Sveriges Guldskat steg, faldt dets Beholdning af dansk og norsk Guld, hvoraf jeg slutter, at noget af den danske og norske prægede Mønt, der har været i Sverige, er gaaet tilbage i det Aar. Til Trods for, at Sverige officielt og paa en for os generende Maade har vægret sig ved at modtage vort Guld, har det praktisk ikke fastholdt sin Uvillie mod Guldet. Det er jo blevet omgaaet, som mange

Danske vil vide, ved, at svenske Banker har været villige til at modtage f. Eks. danske Værdipapirer til Belaaning. I øvrigt maa det jo siges, at Sveriges Politik overfor os den Gang var paa Sæt og Vis ikke saa *fair*, som vi kunde ønske. Naar vi husker, at Danmark lige til 1914 faktisk med store Omkostninger har præget det Guld, der er i Omløb i Sverige og Norge — største Delen, tror jeg, af det Guld, der var præget siden 1873, ligger i Sverige og Norge; de stod sig ved det, det var for dyrt at præge selv, det var billigere at tage det prægede Guld fra Danmark, — saa var det naturligvis lidt haardt, at man pludselig stod op mod os og nægtede at modtage vort prægede Guld. Men dette har ganske vist en Grund, som er legitim, idet det ligger i hele den Valutapolitik, som vi her i Landet har ført, og hvorved vi — jeg skal straks komme tilbage til dette — har holdt den udenlandske Valuta, Marken, Sterlingen o. s. v., i alt for høj Pris herhjemme — af Grunde, hvoraf nogle er ganske illegitime. Naar Sverige vilde holde en lav Valuta, saa havde det Ret og vi Uret, og naar Sverige vilde holde Marken og Sterlingen nede, saa havde dette ganske vist som Konsekvens, at Sverige satte en Barriere mellem sit og vort Pengemarked, hvad der har kostet vore Importører fra Sverige mange Penge, undertiden 14 pCt. Danske Kroner har en Gang været noterede i Sverige til 86. Jeg skal ikke klage over Tabet, men jeg er ked af, at dette Forhold har været og foreløbig vedbliver, idet den svenske Disagio ikke blot har kostet os Penge, men har tilladt Sverige, hvad det har benyttet sig af i Aar, at trække vore Sterling ud af Landet i alt for høj Grad.

Følgen af den Politik, vi har ført — og deri ligger der jo nogen Kritik af Nationalbanken —, har været det, man kalder Inflation, at Værdierne er blevet drevet op. Jeg skal i øvrigt ikke lige straks komme ind paa det Punkt, men kun gøre opmærksom paa den Ejendommelighed, at det ikke blot er Sedlerne, men ogsaa Guldet, der har mistet sin Købeevne. Men jeg hører til dem, der tror, at den Ting, at Guld og Sedler er i den samme Vogn, en skønne Dag vil ophøre, og at de Sedler, der ikke er let indløselige og ikke har gode Dækningsregler, ganske afgjort vil blive skilt i Værdi fra Guldet, og at Guldet igen vil faa sin Hædersplads.

Naar jeg ser paa, hvorledes Nationalbanken har forvaltet sit Seddeludstedelsesprivilegium, maa jeg sige, at der har for den været et absolut Motiv til ikke at holde